מכתבים לרותי

מה דעתכם על זה:

„אודה לך מאד אם תואילי בטובך לפרסם מכתב זה, אשר אולי יראה כאנונימי, כי בו תלוייה גאוות הצנחנים.

„אל ישלו עצמם שלושת הסמרטוטים ה־ארגמניים — אהוד, עופר ודני, כי הינם צנחנים.

„לצנחן אוריגינלי אין צורך בשידוך דרך מדורה של רותי, עם כל הכבוד הראוי לה.“

איציק א.

ד. צ. 2118, צה״ל

אהוד, עופר ודני, ספרו לי איך אכלתם את זה, ואם אתם מתכוננים לעשות משהו בנידון — אני מבקשת כרטיס לשורה ה־ראשונה.

★ ★ ★

ביולוגיה ודן בן־אמוץ

כמעט שקיבלתי תסביך נחיתות למקרא מכתבה של (1037/36). האינטליגנציה שלה היא כל כך גבוהה. על כל פנים, באור כזה היא מנסה להעמיד את עצמה: —

„אני כבר זקנה קצת לגבי הגיל הממוצע של הכותבים אלייך — בת 25 — אולם החלטתי לנסות ולכתוב. לכל היותר, אם לא יביא הדבר תוצאות — הרי בחדאי לא יזיק.

„אני מעוניינת להתכתב עם גבר או אשה בעלי השכלה גבוהה. רצוייה יותר מגימנ־יה, ושטחי התעניינות מרובים. כאן ברצוני לחלוק על דעתך, „רותי“ (שימו לב ל־מרכאות!). שצריך לעודד גם חסרי השכלה ולכתוב אליהם. אני, למשל, מסוגלת להת־יידד כמעט עם כל אדם, אבל להיות בקיר־בה נפשית עם מישהו שאין לו כל עניין בדברים המעניינים אותי ולהיפך — זה קצת קשה. התוצאה היא לרוב שיושבים ומשתעממים זה בחברת זה.

„ובכן, שטחי ההתעניינות שלי רבים, והם כוללים — אבוי לחוסר המקוריות (נכון) — גם תיאטרון, ספרות ומוסיקה. אולם כדי להיות מקורית קצת יותר, וכדי שהכותבים יכירו את טעמי בשטחים אלה, אציין גם כמה דברים ספציפיים.

„למשל, בספרות אני מתלהבת מברנארד שו — ובכלל מציניקאנים אידיאליסטים — עגנון והפרוזה של היינה. אלה הן רק דוגמות מעטות, כי אין בכוונתי לציין את כל רשימת הסופרים והספרים החביבים עלי. בעתונאות — אני קוראת כל קטע שנכתב בידי אפריים קישון, דן בן־אמוץ, בנימין גלאי ואליעזר ליבנה. במוסיקה אני מעדיפה מוסיקה חקאלית, ובין הקומפוזיטורים ה־אהובים עלי נמנים מוצרט, אופנבך, רוסיני, דוניצטי ועוד. בקולנוע — אני מעדיפה סרטים צרפתיים, ואחריהם אנגליים. לסר־טים איטלקיים ואמריקאיים אני הולכת רק אם קראתי על הסרט ביקורת טובה.

„לדעתי, בשביל מכתב היכרות, כבר אמר־תי מספיק. בכל אופן, אני מוכנה להת־כתב על כל דבר: מביולוגיה ואסטרונומיה ועד פילוסופיה וספיריטואליזם...“

אם רמתכם מספיק גבוהה בשבילה, והת־לטתם לכתוב אליה, עליכם להדביק את מעטפותיכם בדבק, למה שהמשפחה שלה אוהבת לצנזר את המכתבים שלה.

★ ★ ★

לא אוהב פקחים

אחד שביקש נורא שלא אכניס את ידי למכתבו. אפרסמו כלשונו:

„אף על פי שאני כבר 22 שנה בארץ, הנני חסר חברה. סיבה אחת: אני לא יכול להסתגל לנוהג המושרש כי על־פי־רוב ה־כוכב הזוהר בחברה כלשהי זוהר על־ידי שהוא מריק את אשפתו — מלשון אשף־פה — על הזולת וסותם כל ויכוח בהלצה, לרוב על חשבון המתנגד.

„במילים אחרות: אני לא אוהב פקחים. לעומת זאת אני אוהב הומור בריא, מת־עניין בכך מה שעושה את החיים כדאיים, אוהב טיולים, שנא בתי־קפה וספרי־כיס בעלי שערים פורנוגראפיים... אני לא גבוה ואין לי שפם. ואפילו לא אופנוע. גילי ה־רשמי — למעלה משלושים. המבינה לרוחי — כתבי ל(1037/37).“

★ ★ ★

הסימן לאשה ללכת הביתה: כאשר עגי־ליה מתחילים צובטים אותה.

★ ★ ★

מחול ישראלי במקום ובזמן

היא אוהבת טיולים, זמר ומחול. כשחם, היא אוהבת גם לשחות. גם להשתובב. ב־מקום ובזמן, אומרת היא. מספרה: (38/־1037), ואם אתה נחמד, וזה מה שאתה מחפש אצל נערה בת 17 וחצי, הרץ את העט שלך.

★ ★ ★

רצון רצון וכנות אין

(1037/39) הם שלושה צעירים בני 22, המעידים על עצמם שהינם בעלי רצון עז. הם רוצים מאד בחברתן של שלוש נערות בנות 18־21. השכלתם, אומרים הם, בינו־נית, וידיעותיהם אינן מוגבלות. שלושתם פקידים במוסדות פרטיים, וחברתיים.

★ ★ ★

מבט מגבוה

„הריני גבוהה, בלונדית כחולת־עין,“ מע־דה על עצמה (1037/40), בת ה־16 וחצי. חוץ מזה היא גם תלמידת תיכון. יותר אין לה מה לומר על עצמה. מה היא רוצה? להתכתב עם „בחור סימפטי, בוגר תיכון, בן 20־18.“

קשה להישאר אדיש נוכח מכתב מקורי כל כך, האין זאת?

★ ★ ★

אשה פקחית היא זו היכולה לסובב את בעלה על זרתה, מבלי להראות את ידיה.

★ ★ ★

אה, הוליבוד!

אני מגבאה עשרות מכתבים ל(1037/41), לאו דווקא בגלל תוכנו העמוק. הוא בא מהוליבוד. אתן לו לדבר בעד עצמו:

„אני יהודי אמריקאי, העובד כצלם־קולנוע בהוליבוד. יש לי חבר, סטודנט ישראלי, שאצלו ראיתי את השבועון העולם הזה, והוא גם עזר לי לחבר מכתב זה, כיוון שהעברית המעטה, שרכשתי בבית־ספר עב־רי, צולעת למדי.

„ברצוני להתכתב עם נערה ישראלית עד גיל 23, על נושאים שונים: אמנות, ספרות, נושאים חברתיים או סתם להחליף דעות ורשמים. ברצוני בצורה זו ללמוד קצת יותר על הארץ, שאותה אני מתכונן לבקר בעתיד הלא־רחוק.

„שפת ההתכתבות לא משנה באופן מיו־חד, אם כי על הנערה לסלוח לי על שגיאות כתיב שתהיינה לי בעברית, במקרה ואותו ישראלי לא יהיה תמיד בסביבה על־מנת לתקנן.

„על עצמי אין הרבה לספר. אני בן 25, וגמרתי את חוק־לימודי לפני שנה במיכ־ללת קאליפורניה.“

מאדאם קאראנג׳ מציגה

הלכתי לשמוע ולראות, בשבוע שעבר, את מרים קאראנג׳ במלון דן. השם אולי אינו אומר לכם הרבה, אולם הוא יאמר אחרי שתקראו זאת. מרים קאראנג׳ היא בעלת מכוני־יופי בכל העולם, מורתה של עליזה עולש, שחקנית הקאמרי לשעבר, זו שהפכה לקוסמטיקאית ואשר אלתרמן אומר עליה: „רק עליזה / רק עליזה / הופכת כל אשה למונה לעיזה.“

מרים קאראנג׳ הרצתה באוזני עתונאים על שיטת הניאו־פילינג שלה, עם הדגמות מספר. הניאו־פילינג הוא טיפול שמטרתו להביא לידי נשירה של השכבה העליונה של עור־הפנים. מומלץ יותר מאשר ניתו־חים פלאסטיים, המשאירים אחריהם צלקות. בשיטה זו משתמשים למקרים של אקנה (מחלת־עור הנגרמת מפצעי בגרות), או כתיות קשות. אם נמאס לך להסתיר את הגיזנים שלך, תוכלי לקרצף את השכבה העליונה של עורך ותיראי חדשה.

מובן שהפיתוי לראות הצגה כזו הוא גדול, ומה גם כשיש מיזוג־אויר מצויין במלון, שלא לדבר על הכיבוד המוגש. סק־רנותי באה על סיפוקה המלא.

אל אולם האסיפות, שהחל מתמלא, הגי־עה מאדאם קאראנג׳, אשה יפה מאד בת 50+, משומרת היטב היטב. גיזרתה דקה מאד ושערה הצבוע להפליא, בלונד עדין, אסוף בתסרוקת אריסטוקראטית על עורפה הארוך. כאשה המכירה את ערך יופיה, היא ניגשת בצעדים מדודים אל אחת הגב־רות, אומרת בקול רם, באנגלית: „יקירתי, אפילו לא נשקתי לך היום.“ נשיקה נשית אופיינית, היינו חיכוך שתי הלחיים זו בזו, כדי לא לקלקל את האיפור האמנותי והמעודן. מאדאם ניגשת אל מקומה, בראש השולחן, מלווה מבטיהם המעריצים של הגברים, שהיו רבים למדי.

היא מנסה לפתוח, נבוכה במקצת, מבק־שת את הגברת המנושקת להציגה בפניו. זו עושה זאת בקיצור, מגלה לנו לתמ־הוננו שמאדאם קאראנג׳ היא ילידת בתי־אונגרין במאה־שערים, ירושלים, היתה דתית והפסיקה להיות כזו, נישאה בגיל צעיר, עזבה את הארץ, למדה כימיה באוניברסיטת ברן, היתה תלמידתו של הפרופיסור ג׳וזף הגדול, מבין הראשונים בכירורגיה האס־טטית, השתתפה במספר סרטים, ביניהם צברה של הבימה. היא עזבה את הקול־נוע והפכה להיות אישיות חשובה בשטח היופי, כיום בעלת סניפים בניו־יורק, מונט־ריאל, ריו־דה־ז׳אניירו ובאנגקוק.

מאדאם קאראנג׳ קמה ופותחת לתמהון כולם בעברית טובה, פחות או יותר:

„אתחיל בעברית, מפני שאני בארץ. זה דבר גדול בשבילי (כאן מתחילות עיניה ה־כחולות להזיל דמעות. אמיתיות, חי נפשי). שלושים שנה רציתי לבוא לארץ. תסלחו לי שאני בוכה. אף אחד לא ראה אותי עד היום בוכה. ידידים, אחיות ואחים שלי מארץ־ישראל... אני נוסעת עשרה חוד־שים בשנה. אף פעם אין לי זמן לשום דבר. הפעם אמרתי: אני מוכרחה להיות ב־ארץ, אידער אין שטארב (באידיש: לפני מותי). על האדמה שלנו... סיכנתם את חייכם. אני מאחלת לכם מכל לבי היהודי לשמור עלינו. מה שעשיתם בשבילנו... החזיקו חזק באדמה היקרה הזאת... תס־לחו לי, אני מוכרחה לעבור לצרפתית (עו־שה זאת. מבטאה זר במקצת, דבר המוסיף לה פיקאנטיות).

„(חיוך מקסים): זה בא מעצמו. לפני שירדתי, שתיתי שלוש כוסיות קוניאק, עד כדי כך נרגשת אני... הניאו־פילינג הוא חשוב ביותר לחיי האנוש. עשיתי רבות בשטח זה, עד שרופאים ידועים כותבים אלי וקוראים לי „קוליגה יקרה“, למרות שאין לי תואר ברפואה. עשיתי רבות למען המעותים ממלחמת־העולם השנייה. כמה כתובות בגרמנית „זונות לקציניס“ מחקתי! לכמה פצועי־מלחמה עזרתי! קיבלתי את עזרתה המלאה של העיתונות הצרפתית. זהו, לכאורה, דבר פשוט בהחלט. אין בו כל ניסים. (מסבירה פחות או יותר את ה־תהליך, עונה „איגן“ לשאלתו של עתונאי הונגארי).

„לא תמיד נוהגת אני לקחת כסף. ה־דבר תלוי במצבו של הלקוח. אני לא צריכה כסף. לא חסר לי. העשירים משל־מים כבר בשביל העניים.

„באתי בשביל לעזור, אולי יש כמה פצועי־מלחמה שאוכל לעשות משהו למענם. בלי כסף. אני פונה מכאן לבראזיל, אך אדחה את זמן נסיעתי אם אוכל לעשות משהו ... קמטים, בהרות שמש, כל דבר... החכמה היא לא למצוץ בעל, כי אם לשמור עליו. אשה צריכה להיות אם יפה. יש לי שני נכדים והם אומרים לי, את לא סבתא, את אמא. אחי ואחיותי, כאשר אשה היא יפה מחוץ, היא גם יפה בפנים...“

נערת השבוע

הסיכויים שתראו את תקווה כהן ברחוב או בסביבות כסית הם אפ־סיים. אך יתכן מאד, לעומת זאת, שתראוה בעונה הבאה מעל במת הבימה. תקווה בת ה־24, הנראית כבת 16, סיימה השבוע, בהצלחה, את לימודיה בבית הספר הדרמתי שליד הבימה.

„אילו לקח מישהו את משפחתנו בידיים, היה עושה ממנה להקה,“ אומרת בחיוך תקווה על משפחתה בת 13 הנפשות, שכל אחת מהן מצטיינת בכשרון אמנותי. המשפחה, מצידה, מסייעת ומעודדת אותה ב־לימודיה הדרמתיים, אותם היא לו־קחת ברצינות רבה ומתמסרת להם.

שעתה ורצונה אינם פנויים לבילויים תל־אביביים אופייניים. ביום היא עובדת כפקידה בחברה חקלאית, ובערבים היתה הולכת לבית־הספר הדרמתי, נשארת גם אחרי שעת גמר הלימודים, „כדי לחזור עם כמה חברים.“ אם לא יתגשם חלומה, לשחק, מתכוננת תקווה לחזור לקיבוץ, בו חיתה שנים רבות, ואשר בו השאירה חבר. „אין זאת ציונות,“ אומרת היא, ומורידה את ריסיה הארוכים מאד לחצי תורן, „אני אוהבת מאד חיי־קיבוץ. אינני שלמה עם עצמי ביותר בעיר, אך בקיבוץ לא ידעתי מנוחה. לא מצאתי סיפוק בעבודתי, רציתי לשחק. אני מקווה שאוכל להוכיח את עצמי.“

חוג דרמתי במשק, אומרת היא, מהווה כיום בעייה קשה. הבנות נוטות יותר להשתתפות, ואילו הבחורים עייפים, באים לחזרות בלי חשק.

כדוגמה אישית בתיאטרון, רואה תקווה את חנה רובינא, המגיעה לתיאטרון, שעתיים לפני כל הצגה, אפילו עתה, בהדיבוק. „היא נכנסת לחדר, מסתגרת, ומתרכזת שעתיים בתפקיד,“ אומרת היא בהתפעלות.

ציפור קטנה לחשה לי ש...

לשאלה אם אשתו, **שושנה דמארי,** מתרגשת לקראת הצגת הבכורה של שול־מית, השיב **שלמה בן־משה,** ספק בהלצה: „כנראה שלא. לא קיבלתי שום צלחות על הראש“... **אביבה** (של איל־קה) **רוזה,** מחבקת כל מי שמעיר על גזרתה ההולכת ומצטמקת אחר לידת בנה השני, יובל. כך, על כל פנים, ראיתיה עו־שה לעליזה עולש.

★ ★ ★

סגנית מלכת היופי **שרה** (זיוזיק) **אדי־מור,** המתכוננת לבחירת מיס עולם ואשר רזתה אף היא: „עם התואר בא גם היופי.“ סגנית מלכת ירושלים התל־אביבית, **יר־דנה פיינגמן:** „אינני זקוקה לפירסומת, אני מספיק מפורסמת.“

★ ★ ★

שמעון בר, שחקן הקאמרי, מיהר ה־שבוע לדווש את יתרת הענקת הנישואים בסך 100 ל״י, שהגיעה לו מן התיאטרון מאז התחתן לפני חמשה חדשים. הוא פחד שאחרת יפסיד את הכסף, כי הוא עומד להתגרש . . . **אלכסנדר גרנובסקי,** שחקן לי־לה־לו לשעבר, שהגיר מן הארץ, יחזור, לאחר שהגיעה בימים אלה מפולין בתו, כריסטינה, שחצקל איש־כסית לקחה לביתו, עד שתסתדר... **אורנה פורת** ובעלה אימצו ילד בן שנתיים.